EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Opinió | 26 | Actualitzat el 09/01/2017 a les 10:33

El que hem de veure

Â
L'Anna era una amiga de la família, que havia nascut a Manresa però duia gairebé una vida vivint a Barcelona. Algunes vegades havia vingut a passar uns dies a casa i la gent es quedava admirada quan sabia l'edat que tenia i que no es corresponia per res amb la seva presència física ni, menys encara, amb les seves idees liberals i el seu esperit animós. Un dia comentava que la mort no l'espantava gens, però que li dolia pensar que se n'aniria d'aquest món sense veure com s'acabava tot plegat. Vivia la vida com si fos una d'aquelles novel·les per entregues en les quals, quan la trama arriba a un punt àlgid d'interès, conclouen el capítol dient "continuarà", deixant-te amb la intriga de saber com.

Hi he pensat molts cops quan l'actualitat, cada cop més densa i amb més fronts oberts, ens deixa amb la incògnita de veure què passarà l'endemà mateix i amb quines novetats ens llevarem. I m'he recordat d'ella quan han passat coses que mai no s'hauria pogut imaginar. I pensant-hi he valorat encara més la sort de ser-hi per veure-ho i de tenir l'esperança de veure'n moltes més que jo tampoc m'imagino i que un dia em sorprendran. Ara mateix, amb els resums anuals del que ha estat aquest 2016, ens adonem de tot allò que fa just un any no hauria pogut preveure ningú. I com sempre, és clar, les llistes dels que ens han deixat. Les que sortiran a la premsa amb tots els famosos que ens han dit adéu i les nostres llistes íntimes amb aquells altres que no eren famosos però que teníem molt més a la vora i que per a nosaltres eren importants de debò. Encara que tota la vida passi en un sol dia i que totes les coses càpiguen en l'espai d'una sola hora, la nostra perspectiva del temps ve marcada per unes freqüències que hem anat interioritzant com si formessin part d'una cadència perpètua i immutable: les temporades, els cursos... i sobretot els anys. Els anys separats els uns dels altres per dotze campanades que sonaran just avui quan escric això. I en aquell moment precís en què passem d'un any a l'altre tindré la il·lusió de fer taula rasa amb el passat i començar de nou. I la intriga de pensar com seguirà el món i quines sorpreses ens deparará el 2017. Tot allò que l'Anna no podrà veure... o sí.